

**A Kúria
Jogegységi Panasz Tanácsának
határozata**

Az ügy száma: Jpe.II.60.058/2024/8.
A felperes: a felperes neve
(a felperes címe)
A felperes képviselője: Kálóczi, Petrovics és Marofka Ügyvédi Iroda
(a felperes képviselőjének címe;
eljáró ügyvéd: Dr. Petrovics Bálint)
Az alperes: az alperes neve
(az alperes címe)
A per tárgya: lízingtartozás megfizetése
A jogegységi panaszt benyújtó fél: a felperes
A jogegységi panasszal támadott határozat száma: Pfv.20.348/2024/5. számú ítélet
Rendelkező rész

A Kúria a felperes jogegységi panaszát elutasítja.

Indokolás

A jogegységi panasz alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes és a felperes jogelődje között 2008. október 8-án lízingszerződés jött létre, amelyet a felperes jogelődje 2010. október 13-án az alperes fizetési kötelezettségének elmulasztása miatt azonnali hatállyal felmondott, és felhívta az alperest a fennálló tartozása megfizetésére. Ezt követően a felperes jogelődje a lízingszerződés tárgyát képező gépjárművet értékesítette, ezáltal az alperes tartozása 4.250.936 forintra csökkent.

[2] A felperes jogelődje 2011. október 4-én a felperesre engedményezte az alperessel kötött lízingszerződésből eredő követelését, az erre vonatkozó közös nyilatkozatukat az alperes 2011. december 1-én vette át.

[3] A felperes 2016. március 22-i kérelmére a közjegyző fizetési meghagyást bocsátott ki az alperessel szemben a lízingszerződésből eredő 170.000 forint és járulécai megfizetése iránt. A fizetési meghagyás ellentmondás hiányában 2016. április 15-én jogerőre emelkedett.

[4] A felperes 2019. november 14-én előterjesztett újabb kérelmére a közjegyző ismét fizetési meghagyást bocsátott ki az alperessel szemben 4.080.936 forint tőke és kamatai megfizetése iránt, a nemperes eljárás az alperes ellentmondása folytán perré alakult.

[5] Az alperes ellenkérelme – a kereseti követelés elévülésére is tekintettel – a kereset elutasítására irányult.

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[7] A Kúria Gfv.30.323/2023/3. számú végzése alapján megismételt másodfokú eljárásban a felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[8] A jogerős ítélet indokolása szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 324. § (1) bekezdésének, a 326. § (1) bekezdésének, a 327. § (1) bekezdésének, valamint a 329. § (2) bekezdésének alkalmazásával helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jelen ügyben érvényesített követelés elévült. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításával, amely szerint a 2010. október 13-án esedékessé vált követelés elévülését egyedül az engedményezési értesítő átvétele szakította meg. A 2016. március 22-én előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem csak az abban érvényesített 170.000 forint tőke vonatkozásában szakította meg az elévülést, a jelen perben érvényesíteni kívánt további követelés tekintetében nem. Kifejtette, hogy nem eredményezheti a korábbi eljárásban nem érvényesített követelésrészre az elévülés megszakítását a korábbi jogérvényesítés. A másodfokú bíróság a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú határozatát annak eltérő tényállása miatt jelen perben nem találta követhetőnek.

[9] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati és felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet. A felülvizsgálat engedélyezését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 409. § (3) bekezdése alapján kérte. Hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet sérti a régi Ptk. 327. § (1) bekezdését, a Pp. 346. § (5) bekezdését és 360. § (1) bekezdését, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 41/D. § (1) bekezdését; továbbá jogkérdésben eltér a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú, a Pfv.21.290/2022/3. számú, valamint a Jpe.II.60.054/2022/14. számú határozatától.

A Kúria jogegységi panasszal támadott határozata

[10] A Kúria a Pfv.20.348/2024/5. számú ítéletével (a továbbiakban: támadott határozat) a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[11] A döntésének jogi indokai között utalt arra, hogy a felülvizsgálatot a Pp. 409. § (3) bekezdésben meghatározott kötelező engedélyezési oknak „a felülvizsgálat engedélyezésekor megállapítható fennállása” miatt engedélyezte, tekintettel arra, hogy a jogerős ítélet – abban a jogkérdésben, hogy a bírósági igényérvényesítés elévülést megszakító hatása kiterjed-e egy olyan követelésrészre, amelynek érvényesítésére csak később, az elévülés idő eltelte után kerül sor – eltért a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számon közzétett határozatától.

[12] A támadott határozatban a Kúria utalt a felülvizsgálati eljárás tartama alatt hozott Jpe.II.60.060/2023/7. számú jogegységi hatályú határozatra, amely a bíróságokra nézve kötelező jogértelmezésként megállapította, hogy az azonos jogi alapon nyugvó, korábban perben vagy fizetési meghagyásos eljárásban nem érvényesített további követelés elévülését a korábbi részkövetelésre irányuló igényérvényesítés nem szakítja meg, a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú ítéletének előzővel ellentétes jogértelmezése és az ezzel azonos tartalmú határozatai a továbbiakban kötelező erejüként nem hivatkozhatók.

[13] A támadott határozat indokolása szerint a jogerős ítéletben elfogadott jogi álláspont megfelel a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésének és a Kúria által a fentiek szerint kifejtett kötelező értelmezésnek, a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Pfv.22.146/2017/8. számú határozat a továbbiakban már nem volt figyelembe vehető.

[14] Ezen túlmenően a támadott határozat tartalmazta azt is, hogy a jogerős ítélet a Kúria Pfv.21.290/2022/3. számú, valamint a Jpe.II.60.054/2022/14. számú határozatától jogkérdésben nem tért el ügyszakosság hiányában. A Kúria a Pfv.21.290/2022/3. számú határozatában a kereset előterjesztésének a kártérítési követelés elévülést megszakító hatásával összefüggésben abban a jogkérdésben foglalt állást, hogy a perindítás elévülést megszakító hatása kizárólag az adott eljárásban összecszerülésében megváltoztatott, felemelt kártérítési követelés vonatkozásában érvényesül. A jelen ügyben külön eljárásokban

értékesített követelésrészek elévülésével összefüggésben kell értelmezni a korábbi eljárás elévülést megszakító hatását, így a két ügy között jogkérdésben nincs azonosság. A Jpe.II.60.054/2022/14. számú ügy kapcsán az ügyazonosság hiányát azért állapította meg a Kúria a támadott határozatban, mert az előbbi döntés abban a jogkérdésben foglalt állást, hogy mely esetben valósul meg a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a bírósági úton való igényérvényesítés, ennek a jogkérdésnek viszont a jelen ügyben nem volt jelentősége.

A jogegységi panasz

[15] A Kúria támadott határozata ellen a felperes (a továbbiakban: panaszos) terjesztett elő jogegységi panaszt a Bszi. 41/B. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással. A Bszi. 41/D. § (1) bekezdés c) pontja alapján kérte, hogy a Jogegységi Panasz Tanács az ítéletet „a Pfv.21.290/2022/3. és a Jpe.II.60.054/2022/14. számú határozatoktól jogkérdésben történő el nem térést megállapító részében” helyezze hatályon kívül, és a Kúriát utasítsa új eljárásra és új határozat hozatalára.

[16] A jogegységi panasz „jogi indokolása” körében a panaszos hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet eltér a Jpe.II.60.054/2022/14., valamint a Pfv.21.290/2022/3. számú határozatoktól, továbbá a támadott határozat jogkérdésben eltér a Gfv.30.378/2023/3. számú és a Pfv.20.639/2022/6. számú határozatoktól.

[17] A panaszos sérelmezte, hogy a Kúria támadott határozata „nem tartalmaz érdemi indokolást” csupán a jogkérdésbeli azonosság hiányát rögzíti, ezzel megsértette a Pp. 357. § (1) bekezdése szerinti „köttöető szabályát”, és ezzel eltért a Gfv.30.378/2023/3. számú határozatban foglaltaktól, amely szerint a Kúria a felülvizsgálatot engedélyező végzéséhez kötve van, e határozata hatályon kívül helyezésére nincs eljárásjogi lehetősége.

[18] A Pfv.21.290/2022/3. számú határozat kapcsán a panaszos az ügyazonosság meglétét arra hivatkozva állította, hogy a Kúria e döntésében álláspontja szerint megállapította: „az elévülés kizárólag a kereseti kérelem, az érvényesíteni kívánt jog és annak alapjául szolgáló tények alapján beazonosítható követelés vonatkozásában szakad meg”, és a jelen perben nem új tényállítási elemként hivatkozott az alperes 170.000 forintot meghaladó további tartozására.

[19] A panaszos a Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozattól való eltérés körében idézte annak egyes részeit.

[20] Végül a panaszos előadta, hogy a támadott határozat eltér a Kúria Pfv.20.639/2022/6. számú ítéletében foglalt azon jogértelmezéstől, amely a bíróság számára a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 213. § (1) bekezdése szerint az ítélet teljességének követelményét írja elő, ugyanis a Kúria a támadott határozatban nem vizsgálta a felülvizsgálati kérelemben előadott érvelést „a fizetési meghagyás, mint elévülést írásbeli fizetési felszólításként megszakító tény vonatkozásában”.

A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának döntése és annak jogi indokai

[21] A jogegységi panasz nem alapos.

[22] A panaszos a jogegységi panaszának alapjaként egyaránt hivatkozott a Bszi. 41/B. § (1) és (2) bekezdésére. Az előbbi jogszabályi rendelkezés kapcsán a Jpe.II.60.054/2022/14. számú és a Pfv.21.290/2022/3. számú határozattól való eltérésre, míg a (2) bekezdés vonatkozásában a Gfv.30.378/2023/3. számú és a Pfv.20.639/2022/6. számú határozattól történő eltérésre hivatkozott.

[23] A Bszi. 41/B. § (1) bekezdése alapján jogegységi panasznak van helye – a pervezetésre vonatkozó végzés kivételével – a Kúriának az eljárási törvény alapján további fellebbezéssel, felülvizsgálati kérelemmel vagy felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható határozata ellen, ha a felülvizsgálati kérelemben a Kúria 2012. január 1. után hozott és a

Bírószági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre már hivatkoztak, és a Kúria az eltéréssel okozott jogsértést határozatában nem orvosolta. A (2) bekezdés alapján jogegységi panasznak van helye akkor is, ha a Kúria ítélkező tanácsa jogkérdésben – jogegységi eljárás kezdeményezése nélkül – úgy tért el a Kúria közzétett határozatától, hogy az adott eltérésre az alsóbb fokú bíróságok határozatában nem került sor.

[24] A jogegységi panasz a Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozat és a támadott határozat által elbírált lényegi jogkérdés azonosságára vonatkozó értékelhető tartalmi kifejtést nem tartalmaz. Mindazonáltal a Jogegységi Panasz Tanács utal arra, hogy e körben az ügyazonossággal kapcsolatos álláspontját a Jpe.II.60.042/2024/7. számú határozatában már részletesen kifejtette.

[25] Amint arra a Kúria a Jpe.I.60.002/2021/7. és a Jpe.I.60.005/2021/5. számú határozataiban is rámutatott: a jogegység fogalmát az egyes eljárási törvények nem definiálják, a Bszi. jogegységi eljárásra és jogegységi panasz eljárásra vonatkozó rendelkezéseiből, annak egyes eseteire vonható le – negatív oldalról – következtetés, amelynek értelmében a jogegység hiányát a korábbi döntéstől való indokolatlan eltérés okozza. A jogegység követelménye tehát sohasem absztrakt, hanem mindig konkrét ügyekhez, jogértelmezéshez köthető, az csak meghatározott és megjelölt bírói döntések tekintetében merülhet fel. Következésképpen – a jogegységi panasz eljárásokban eddig kialakult gyakorlatot követve – a jogegység követelményén belül az az elvárás, hogy ugyanazon jogkérdést felvető ügyben (ügyazonosság) a jogértelmezés is azonos legyen. Ha nincs meg az ügyek közötti azonosság, mert eltérő háttérűek a bírói döntések, akkor sem jogilag, sem tágabb értelemben nem értelmezhető a jogegység.

[26] A támadott határozat helytállóan tartalmazza, hogy a Kúria a Jpe.II.60.054/2022/14. számú jogegységi hatályú határozatában arra a jogkérdésre adott választ, hogy milyen esetben valósul meg a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a bírósági úton való igényérvényesítés, ennek a jogkérdésnek pedig a jelen ügyben nem volt jelentősége. Ugyanakkor ebben a határozatában a Jogegységi Panasz Tanács semmilyen módon nem foglalt állást abban a kérdésben, amely a jelen eljárás tárgya: az azonos jogi alapon nyugvó, korábban perben vagy fizetési meghagyásos eljárásban nem érvényesített további követelés elévülését a korábbi részkövetelésre irányuló igényérvényesítés megszakítja-e.

[27] Kétségtelen, hogy a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint mind az írásbeli felszólítás, mind a fizetési meghagyás (mint bírósági úton való igényérvényesítés) alkalmas eszköz az elévülés megszakítására, ez azonban nem jelenti azt, hogy mint ilyen, az abban érvényesített követelésen túlmenően is kifejti e joghatást.

[28] Ugyancsak helytállóan utalt a támadott határozat a Pfv.21.290/2022/3. számú határozattal összefüggésben is az ügyazonosság hiányára, tekintettel arra, hogy annak a fenti jogkérdés nem képezte a tárgyát, abban nem külön eljárásokban érvényesített követelésrészek elévülésével kapcsolatban kellett állást foglalni.

[29] Mindezekon túlmenően hangsúlyozza a Jogegységi Panasz Tanács: amennyiben az ügyazonosság megállapítható lenne, a panaszos által a Bszi. 41/B. § (1) bekezdése alapján hivatkozott két ügyben, akkor azok a Jpe.II.60.060/2023/7. számú jogegységi hatályú határozat szerint mint a Pfv.22.146/2017/8. számú határozattal azonos tartalmú határozatok kötelező erejüként nem lennének hivatkozhatók.

[30] E jogegységi hatályú határozat ugyanis kötelező jogértelmezésként állapította meg a jelen ügy tárgyát képező jogkérdéssel összefüggésben: az azonos jogi alapon nyugvó, korábban perben vagy fizetési meghagyásos eljárásban nem érvényesített további követelés elévülését a korábbi részkövetelésre irányuló igényérvényesítés nem szakítja meg. Kimondta,

hogy a Kúria Pfv.22.146/2017/8. számú ítélete és az ezzel azonos tartalmú határozatai a továbbiakban kötelező erejüként nem hivatkozhatók.

[31] A panaszos a Gfv.30.378/2023/3. számú és a Pfv.20.639/2022/6. számú referenciahatározatokra a Bszi. 41/B. § (2) bekezdése alapján hivatkozott. E körben olyan, az alsóbb fokú bíróságok eljárásának tárgyát nem képező újabb jogkérdéseket (az ítélet teljessége, a felülvizsgálatot engedélyező végzés kötőereje) vetett fel, amelyben a Kúria sem foglalt állást a támadott határozatában. A panaszos valójában a felülvizsgálati eljárásban általa vélt eljárási szabálysértésekre [Pp. 357. § (1) bekezdés, Pp. 423. § (1) bekezdés] hivatkozva jelölte meg e referenciahatározatokat, azoknak az alsóbb fokú bíróságok határozataival semmilyen kapcsolata nincs.

[32] A Jogegységi Panasz Tanács több határozatában kifejtette: a jogegységi panasz jogintézménye nem a panaszosnak a per tárgyává tett jog- és érdeksérelmének kiküszöbölésére szolgál. Erre az eljárási törvények által szabályozott rendes és rendkívüli jogorvoslatok többirányú lehetőséget biztosítanak. A jogegységi panasz eljárás egy a Bszi.-n alapuló, rendkívüli, jogerő utáni, jogegységet célzó, *sui generis* eljárás, a jogrendszer belső koherenciájának megteremtését szolgáló önálló eszköz. Jogorvoslati eljárás ugyan, de nem a per folytatása. Nem jelentheti a felülvizsgálati eljárás megismétlését, továbbá az abban szereplő indokolás felülmérlegelését. Nem működhet továbbá kvázi „szuper-felülvizsgálatként” sem (Jpe.II.60.030/2023/11.).

[33] Mindezeket alapul véve nem képezhetette a jelen jogegységi panasz eljárás tárgyát a panaszos által vélt eljárási szabálysértések megítélése akkor sem, ha a Kúria a panaszos által hivatkozott referenciahatározatokban valamilyen módon állást foglalt e jogszabályi rendelkezések értelmezése körében.

[34] Mindezekre tekintettel a Bszi. 41/B. § (1) és (2) bekezdésében rögzített feltételek hiányában a Jogegységi Panasz Tanács – a Bszi. 41/D. § (3) bekezdése alapján – a jogegységi panaszt elutasította.

Elvi tartalom

[35] A jogegységi panasszal támadott határozattól eltérő jogkérdésben hozott referenciahatározatra hivatkozás ügyazonosság hiányában, az azonos jogkérdést jogegységi hatályú határozattól eltérő módon elbíráló referenciahatározatra hivatkozás pedig annak alkalmazhatósága hiányában nem eredményezheti a jogegységi panasz megalapozottságát.

[36] A Kúria jogegységi hatályú határozatában eldöntött jogkérdés tárgyában kezdeményezett jogegységi panasz kizárólag akkor lehet eredményes, ha abban referenciahatározatként magára a jogegységi hatályú határozatra, vagy a jogkérdést azzal azonos módon elbíráló más közzétett határozatra hivatkoznak, és az azoktól történő eltérést sérelemzik.

Záró rész

[37] A Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a fél a perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti; a felszámítás módját a Pp. 81. § (2) bekezdése határozza meg. Tekintettel arra, hogy alperes részéről a fenti jogszabályi rendelkezésnek megfelelő felszámítás nem történt, a Kúria az eljárási költség megállapítását mellőzte.

[38] A jogegységi panasz nem vezetett eredményre, így a Bszi. 41/D. § (4) bekezdése alapján a jogegységi panasz eljárásban felmerült illetéket a panasszal élő felperes viseli.

[39] A Jogegységi Panasz Tanács a jogegységi panaszt a Bszi. 41/C. § (8) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[40] A határozat ellen sem a Bszi., sem más jogszabály nem biztosít jogorvoslatot.

Budapest, 2025. október 27.

Dr. Varga Zs. András s.k. a tanács elnöke, Dr. Suba Ildikó s.k. előadó bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. bíró, Dr. Csák Zsolt s.k. bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró, Dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró, Dr. Gimesi Ágnes Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Kalas Tibor s.k. bíró, Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró, Dr. Varga Zs. András s.k. a tanács elnöke az aláírásban akadályozott Dr. Márton Gizella bíró helyett, Molnár Ferencné dr. s.k. bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. bíró, Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. bíró, Dr. Somogyi Gábor s.k. bíró, Dr. Stark Marianna s.k. bíró, Dr. Tóth Kincső s.k. bíró, Dr. Varga Zs. András s.k. a tanács elnöke az aláírásban akadályozott Dr. Vitál-Eigner Beáta bíró helyett